

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. Бургас, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.А.на Т. Канакиева

Членове: Светла М. Цолова
Петя Ив. Петрова Дакова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
в присъствието на прокурора Е. Янч. Ч.
като разгледа докладваното от Г.А.на Т. Канакиева Въззивно частно
наказателно дело № 20232000600258 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.465 от НПК и е образувано по въззивна жалба на адв.Ем.Х. от БАК - защитник на осъдения М. А. М., български и турски гражданин против решение № 289/13.11.2023 год. постановено по ЧНД № 1322/2023 год. по описа на Бургаски окръжен съд, с което съдът е ПРИЗНАЛ и ПРИЕЛ за изпълнение присъда № 2012/27 от 3.07.2012 г. на 12-ти Висш наказателен съд в Истанбул, потвърдена с решение № 2013/3083 на 10-ти наказателен състав на Върховния съд на Република Турция, влязла в сила на 4.04.2013 г., с която М. А. М. – роден на ... г. в с., с постоянен адрес: гр.Бургас, ж.к. „...“, с българско и турско гражданство, ЕГН ***** е осъден за престъпление по чл. 188, ал.3 и ал. 4 от Турския наказателен закон – „Трафик или доставка на наркотици или стимулиращи вещества“, като НАМА.Л размера на наложеното наказание лишаване от свобода от седемнадесет години и шест месеца на ДВАНАДЕСЕТ ГОДИНИ лишаване от свобода и ГЛОБА в размер на 9615 /девет хиляди шестстотин и петнадесет лева. Съдът е КВА.ФИЦИРАЛ деянието по чл. 354а, ал. 2, изр. първо вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 от Наказателния кодекс на Република България. ПОСТАНОВИЛ е ИЗПЪЛНЕНИЕ на наложеното наказание лишаване от

свобода за срок от дванадесет години, като на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС ОПРЕДЕЛИЛ първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наказанието. Съдът е ПРИСПАДНАЛ на основание чл. 468, ал. 4 от НПК времето на задържането под стража и изтърпяното в Република Турция наказание лишаване от свобода в размер на 2532 /две хиляди петстотин тридесет и два/ дена. На основание чл.467, ал.1 от НПК е ВЗЕЛ мярка за неотклонение ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА спрямо М. А. М., с българско и турско гражданство, ЕГН *****.

С въззивната жалба не се оспорва обосноваността и законосъобразността на атакуваното решение. Претендира се единствено по възможност намаляване на наложеното наказание от 12 години лишаване от свобода на осъдения М., предвид чистото съдебно минало, характеристикните данни, трудовата ангажираност и семейно положение на същия.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура – Бургас оспорва основателността на въззивната жалба и заявява, че обжалваното решение е правилно, законосъобразно и обосновано, поради което пледира същото да се потвърди. Намира, че не са налице основания за намаляване на така редуцираното наказание лишаване от свобода, предвид данните, че осъденият е бил пуснат в извънреден отпуск от турския затвор, но не се е завърнал да изтърпи останалата част от наказанието си, преминал е незаконно границата от РТурция в РБългария, за което е осъден, количеството на наркотични вещества и техния вид.

Упълномощеният защитник на исканото лице М. - адв.Ем. Х. заявява, че поддържа подадената въззивна жалба и моли за нейното уважаване по съображенията, изложени в нея. Изразява съгласие с определения размер на глобата. По отношение на наказанието лишаване от свобода, намира че определянето му в предвидения в закона максимален размер за съответното престъпление е несправедливо предвид обществената опасност на деянието и дееца. Акцентира върху положителните данни за дееца. Заявява, че осъденият признава грешката си и е осмислил поведението си, има семейство и две деца студенти. Моли съда да намали размера на наказанието лишаване от свобода.

Осъденият М. поддържа становището на своя защитник, като изразява съжаление за извършеното. Заявява, че не се е върнал в затвора в РТурция поради лошите условия там.

В последната си дума моли въззивния съд да намА. наказанието лишаване от свобода.

Настоящата въззивна жалба е подадена от защитник на осъденото лице, който има право на такава против постановеното решение и в 7-дневния срок за обжалване, поради което тя е допустима.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с всички материА. по настоящото наказателно дело, обсъди събраните по делото доказателства и провери атакуваното решение по оплакванията на осъденото лице и на неговия защитник, както и служебно изцяло, направи извода, че жалбата е неоснователна.

Бургаският окръжен съд, съблюдавайки специалните и общите процесуални норми относно настоящото наказателно производство, обстойно е изследвал относимите към спора обстоятелства, извършил е всички процесуални действия, необходими за обективното, всестранното и пълно изясняване на фактите по делото, задълбочено е анА.зирал събраните доказателства, въз основа на които обосновано е приел за установени следните фактически обстоятелства:

Безспорно е установено, че делото е образувано по повод искане на Главна прокуратура в гр. Истанбул, Република Турция за признаване и изпълнение на решение /присъда/ № 2012/27 по дело № 2010/258 на 12-ти Наказателен съд за тежки престъпления в гр. Истанбул от 07.03.2012 г., с което на М. А. М., роден на 2... г., български и турски гражданин, ЕГН ***** е била наложено наказание лишаване от свобода за срок от седемнадесет години и шест месеца и глоба в размер на 150 000 турски лири, преобразувани в 1095 дена затвор за извършено от него престъпление „Трафик или доставка на наркотици и стимулиращи вещества“ по Турския наказателен закон. Искането е съпроводено със заверено копие на решението, чието изпълнение се иска, и от други необходими документи, с превод на български език.

Правилна е преценката на решаващия съд че искането на Главната прокуратура в Истанбул е процесуално допустимо, тъй като е подадено по надлежния ред от съответния компетентен орган на Република Турция, ратифицирала Европейската конвенция за международно признаване на присъди от 28.05.1970 г. Законосъобразно съдът е заключил, че по

съществото си искането на компетентните органи на Република Турция за признаване и изпълнение на решение /присъда/ № 2012/27 по дело № 2010/258 на 12-ти Наказателен съд за тежки престъпления в гр. Истанбул от 7.03.2011 г. е основателно.

Правилно съдът е посочил, че наказанието, чието изпълнение се иска, е наложено с „европейско съдебно решение по наказателно дело“ по смисъла на чл. 1, б. „а“ от Европейската конвенция за международно признаване на присъди /ЕКМПП/ - решението на Турския наказателен съд е окончателно /влязло в сила на 04.04.2013 г./, като същото е постановено в резултат на наказателно производство срещу М. М..

С посоченото решение /присъда/ 12-ти Наказателен съд за тежки престъпления в гр. Истанбул е осъдил М. А. М., с българско и турско гражданство, ЕГН ***** за престъпление по чл. 188, ал. 3 и ал. 4 от Турския наказателен закон № 5237. Съгласно фактите, приети за установени с постановената от чуждестранния съд присъда, на 03.07.2010 г. лицето Х, чиято самоличност не е била установена, предало на М. А. М. наркотични вещества - хероин, за да търгува с тях и да ги изнася в европейски страни през Република България. М. М. оставил наркотика в ползвания от него автомобил с рег. № ..., паркиран на паркинга на търговския център Bayrampasa Carrefoursa, където на следващия ден – 04.07.2010 г. се срещнал с обвиняемите ХА.м Й. и А. М..

М. М. взел две празни чанти от багажника на автомобил с рег. №... и ги поставил в багажника на автомобил с български рег. № Х ... ВА. Превозното средство с българска регистрация, управлявано от А. М. и с пътуващите в него М. М. и ХА.м Й. се придвижило до автомобилен сервиз Minicar Unimot, намиращ се в индустриална зона Икителли, бул. „Ататюрк“ № 1, където тримата обвиняеми били задържани. При последвалото претърсване на автомобила с рег. № ..., оставен на паркинга на търговски център Carrefoursa били намерени и иззети наркотични вещества – 83.393 кг хероин. Така описаната дейност на М. А. М. била кВА.фицирана като престъпление по чл. 188, ал. 3 и ал. 4 от Турския наказателен закон №5237 – трафик или доставка на наркотици или стимуланти. За извършеното деяние турският съд наложил на М. М. наказание лишаване от свобода за срок от 17 години и 6 месеца и глоба в размер на 150 000 турски лири, които били преобразувани в 1095 дни

лишаване от свобода. С решението /присъдата/ на основание чл. 223/2-д от Наказателно-процесуалния кодекс на Република Турция М. М. бил признат за невинен в извършване на престъпление „създаване, ръководство и членство в престъпна организация“.

С решение № 2013/3083 от 04.04.2013 г., постановено от Върховния съд на Република Турция, 10-ти наказателен състав, било потвърдено решението на 12-ти висш наказателен съд в Истанбул. М. М. бил задържан на 07.07.2010 г., постъпил в турския затвор на 08.07.2010 г., а на 12.06.2017 г. той избягал от затвора. С писма от 15.06.2017 г. и от 29.06.2018 г. на Главна прокуратура на Република Турция било разпоредено на органите на реда да издирват осъдения в цялата страна.

Междувременно М. М. преминал в Република България, тъй като освен турско гражданство, има и българско гражданство. Общата продължителност на задържането и престоя му в турския затвор била 2532 дни.

Правилно съдът е посочил, че съгласно чл. 42 от Европейската конвенция за международно признаване на присъди /ЕКМПП/, „замолената държава е обвързана с установените факти, доколкото те са посочени в решението или решението се позовава косвено на тях“. В рамките на приетите от чуждестранния съд фактически положения, решаващият съд правилно е приел, че деянието, за което е направено искането, съставлява престъпление по българския наказателен закон – по чл. 354а, ал. 2, изр. Първо, вр. с ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК – държане на високорискови наркотични вещества с цел разпространение, без надлежно разрешително, в съучастие с други лица като извършител.

Правилно съдът е заключил, че посочената квалификация се обуславя от обстоятелството, че общата стойност на хероина, предмет на престъплението, представлява „големи размери“ – същата възлиза на 3 335 720 лева, съгласно Постановление № 23 на Министерския съвет от 29.01.1998 г. за определяне на цени на наркотични вещества за нуждите на съдопроизводството.

Законосъобразно решаващият съд е заключил, че в случая са налице всички предвидени в разпоредбата на чл. 463 НПК условия за признаване и изпълнение на присъдата на чуждестранния съд.

М. М. е пълнолетен гражданин /към момента на извършване на

деянието е бил на 43 години/ и не страда от умствена недоразвитост или продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието, които да му пречат да разбира свойството или значението на извършеното и да ръководи постъпките си, тоест същият е наказателноотговорно лице по българския закон. От приложените по делото материА. се установява, че в проведеното в Република Турция наказателно производство са били спазени всички процесуални права на М. М.. Той е бил защитаван от упълномощен защитник – адв. Н.А., и е взел участие в производството, като няколкократно е давал обяснения. По делото липсват данни, които да формират извод, че присъдата не е била постановена в пълно съответствие с принципите на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и на протоколите към нея, по които Република България е страна. Съдът е обсъдил възражението на защитата относно проявено унизително и нечовешко отношение към осъдения, като правилно е приел, че същото се отнася за изтърпяване на наказанието, а не за постановяване на присъдата.

Правилна е преценката на съда, че престъплението, за което М. М. е осъден, не се счита за политическо или свързано с политическо престъпление, нито е военно престъпление. По отношение на същия деец за същото престъпление Република България не е признала присъда на друг чуждестранен съд. Присъдата не противоречи на основните принципи на българското наказателно и наказателно-процесуално право. Правилен е изводът, че не са наА.це и условията за отказ за признаване и изпълнение на присъдата, постановена от компетентния съд в Република Турция. Съгласно чл. 82, ал. 1, т. 2 от българския Наказателен кодекс, изпълнителската давност за престъпления, за които е наложено наказание лишаване от свобода повече от десет години, е петнадесет години. Този давностен срок не е изтекъл, поради което давността не може да бъде основание за неизпълнение на наложеното наказание. Наред с това изпълнението не противоречи на международните задължения на Република България.

Пред настоящата инстанция защитата и осъденият не оспорват обосноваността и законосъобразността на решението, като единствената им претенция е намаляване на наказанието лишаване от свобода определено на 12 години.

При определянето на наказанието съдът правилно е съобразил

съдебното минало на осъдения. Видно от справка за съдимост и от удостоверение изх. № 6636/2023г. от Окръжна прокуратура - Бургас, М. М. не е осъждан и за него няма обвинения по неприключени и прекратени наказателни производства.

Престъплението е извършено на територията на Република Турция. Няма никакво основание да се смята, че присъдата е наложена или утежнена по расови, религиозни, национални или политически съображения. За извършеното от М. М. престъпление по българския Наказателен кодекс - чл. 354а, ал. 2, изр. първо вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК е предвидено наказание лишаване от свобода от три до дванадесет години и глоба от десет хиляди до петдесет хиляди лева. Предвиденият максимален размер на наказанието лишаване от свобода е по-нисък от наложеното на осъдения наказание от седемнадесет години и шест месеца. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЕКМПП, „Ако искането за изпълнение е прието, съдът заменя наказанието лишаване от свобода, наложено в молящата държава, с наказание, което се предвижда от закона на замолената държава за същото деяние.“. В този смисъл решаващият съд правилно е приел, че наложеното наказание следва да бъде заменено за целите на изпълнението му в Република България с максималния срок на лишаването от свобода по българския закон, а именно дванадесет години. Наред с това така редуцираното наказание съответства на обществената опасност на деянието и дееца- предвид вида и размера на наркотичните вещества, данните за отклоняване на осъдения от изтърпяване на наказанието в турския затвор, незаконното преминаване на границата на РТурция с РБългария. Предвид изложеното настоящата инстанция намира, че не са налице условия за допълнително редуциране на наказанието лишаване от свобода, поради което въззивната жалба е неоснователна.

Обосновано и законосъобразно съдът е приел, че това наказание на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ЗИНЗС следва да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим.

В съответствие с разпоредбата на чл. 468, ал. 4 от НПК от срока на замененото наказание дванадесет години лишаване от свобода следва да бъде приспаднато времето на задържането под стража и изтърпяното в Република Турция наказание лишаване от свобода, а именно 2532 дена /вж. удостоверение за престой в затвора/.

Наложеното на осъдения М. М. с чуждестранната присъда наказание глоба в размер на 150 000 турски лири е било превърнато в 1095 дни затвор. Правилно съдът е заключил, че превръщането на наказанието глоба в лишаване от свобода е несъвместимо с българските закони. Затова кумулативно наложеното наказание глоба в размер на 150 000 турски лири следва да се конвертира във валутата на замолената държава по официалния обменен курс към момента на приемане на решението /чл. 45, ал. 1 от ЕКМПП/. Съдът правилно е съобразил курса на турската лира към датата на постановяване на решението, като 1 турска лира се равнява на 0.0641 лева, поради което правилно е приел, че размерът на допълнителното наказание следва да бъде адаптирано в глоба с размер от 9615 лева. Посоченият размер не надхвърля максималния размер, определен в замолената държава за подобно деяние.

С оглед на обезпечаване изпълнението на наложеното с присъдата на турските съдебни власти наказание лишаване от свобода и предвид на обстоятелството, че М. М. е избягал от турски затвор, на основание чл. 467, ал. 1 от НПК, съдът правилно е заключил, че е необходимо да вземе мярка за неотклонение задържане под стража по отношение на М. А. М..

В заключение, апелативният съд прецени, че проверяваното решение не страда от недостатъци, регламентирани в НПК, които да налагат неговото отменяване или изменяване. Предвид на това, въззивната инстанция счете, че следва да потвърди изцяло обжалваното решение, като обосновано законосъобразно и справедливо.

Ръководен от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 289 от 13.11.2023г. постановено по ЧНД № 1322/2023г. по описа на Бургаския окръжен съд.

Решението е окончателно.

Заверен препис от влязлото в сила решение да се изпрати на Министерство на правосъдието за препращане на компетентните органи на държавата, поискала признаването и изпълнението на присъдата

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____